

“Déu no és Déu de morts, sinó de vius”. Lluc (Lc 20,27-38)

No és fàcil creure i és difícil no creure, però el misteri últim de la vida ens està demanant una resposta lúcida i responsable. La resposta és decisió de cadascú, però cal romandre oberts al misteri últim de l'existència. Al final de tots els camins, en l'interior dels nostres interrogants i lluites,.. no estarà Déu com el misteri últim de la salvació que estem buscant ?.

Hi ha coses en aquesta vida que per alguns tenen un valor immens: els diners, la joventut, la salut.. però que en l'altra no tindran raó de ser. En canvi, hi ha coses petites que ja en aquesta vida reproduïxen la vida eterna: l'amor, la memòria, la fidelitat, el bé, l'esperança i la fe total en el Crist Ressuscitat.

La creació de Déu i la “recreació” en nosaltres d'aquests valors, no són només un acte inicial, una empenta de Déu, sinó quelcom permanent i actual. Com diu Sant Pau: “ En Ell vivim, ens movem i existim contínuament, més enllà de la mort.

Jesús és ben explícit. Habitualment invoca Déu, confia en el Pare, estima la seva voluntat, però no fa teologia. Només quan un grup de persones posa en dubte la resurrecció, confessa que Déu: “no és un Déu dels morts, sinó dels vius, perquè per a Ell tots viuen”. Déu és font inesgotable de vida. La unió de Déu amb els seus fills, no pot ser destruïda per la mort.

Aquesta unió de Déu amb la humanitat creada, és qui fa possible la pervivència de la nostra ànima més enllà de la mort. Déu és Amor. Aquest Déu del que molts dubten i per el que uns altres segueixen preguntant encara... no serà el fonament en el que inevitablement haurem de sustentar la nostra confiança radical en la vida?.

X_i_C

Evangelí segons sant Lluc (Lc 20,27-38)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. [Per això li proposaren aquesta qüestió: «Mestre, Moisès ens va prescriure que si un home casat mor sense fills, el seu germà es casava amb la dona del difunt, per donar descendència al seu germà. Doncs bé: hi havia set germans. El primer, que era casat, morí sense fills. El segon, el tercer, i així fins al setè es van casar amb la dona del difunt i moriren sense deixar fills. Finalment ella també morí. Aquesta dona, per tant, en la resurrecció, de quin dels set serà l'esposa? Perquè tots set s'hi havien casat.»] Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

